

Hoofdstuk 19

Lieve kleinkinderen,

De schrijver van deze kinderbijbel, Ulbe van Houten, geeft aan onderstaand hoofdstuk 19 de titel: 'Kinderen van Abraham'.

Weten jullie wat deze titel betekent? Nee? Nu, God had met Abraham duizenden jaren geleden een verbond gesloten. En de Joden, nakomelingen van Abraham, dachten dat dat verbond met God automatisch op hen overging. En daar waren ze maar wat trots op. Zij, de kinderen van Abraham hadden bij God een speciaal plekje. En daar mocht geen 'heiden' aankomen.

Ook niet die Jezus uit Nazareth. Nee, ook al was hij zelf een Jood, die Jezus maakte er een potje van. Zij, de kinderen van Abraham zelf, wisten beter hoe God het wilde, dan die zogenaamde rabbi uit dat verre hoge noorden waar niet eens een tempel stond.

Nee, dan moest je in Jeruzalem zijn, in de tempel, waar God zelf in het Heilige der Heiligen woonde. En als je daar dan zelf, zoals veel Farizeeërs, ook woonde of heel dichtbij de tempel, dan wist je ook precies wat God wilde. Ja, dan kende je de wetten van God heel goed.

In ieder geval beter dan die Jezus van Nazareth.

Hoofdstuk 19 - Kinderen van Abraham Lucas 13 : 10 – 17
Lucas 14 : 1 – 6

En weer was het sabbat. Een blijde rustdag na een week lang hard werken. In één van de steden in Galilea gingen de mensen naar de synagoge om te bidden en ook om naar Gods Heilig Woord te luisteren.

Maar deze sabbat was het toch anders dan normaal het geval was, want rabbi Jezus was in de stad. En wie weet, misschien ging hij straks in de synagoge hen wel toespreken en heel misschien zelfs wel een wonder doen.

Iedereen die maar half kon, ging naar de synagoge. Ja, zelfs de vrouwen bleven niet thuis. Ook zij gingen in grote getale naar de synagoge.

De Farizeeërs leerden dat de synagoge geen plaats voor vrouwen was. In wezen waren ze daar niet welkom. Maar wanneer ze apart gingen zitten en helemaal niets zeiden dan kon het erop door. Dan werd het gedoogd, tenminste als het fatsoenlijke vrouwen waren. Alleen vrouwen van onbesproken gedrag mochten bij de gratie van de Farizeeërs en Schriftgeleerden binnenkomen.

De overste van de synagoge keek verbaasd op toen hij tussen al die mannen in hun mooi gekleurde mantels een vrouw zag binnenkomen die al achttien jaar

lang ziek was. Doordat deze vrouw een kwade geest in zich had was zij helemaal krom gegroeid. Ze kon niet meer rechtop staan.

De synagogenleider keek haar verwijtend aan toen ze langs hem heen liep naar de vrouwenbanken helemaal achteraan. Mocht hij deze vrouw wel binnenlaten? Een vrouw waar de vloek van God op lag? Hij dacht bij zichzelf: ‘Zal ik haar roepen en de synagoge uitzetten?’

Maar toen hij haar daar zo stil zag zitten in het verste hoekje en zo bedeesd en zo in elkaar gekrompen kon hij het niet over zijn hart krijgen om haar de deur te wijzen. En als hij haar nu weg zou sturen zou dat ook weer heel veel trammelant geven. En zoals ze daar nu zat deed ze toch niemand kwaad?

Natuurlijk zouden er mensen zijn die het hem kwalijk zouden nemen dat hij deze vrouw niet weggestuurd had. Mensen die nu vandaag geen sabbatsvreugde zouden hebben om reden dat ze met een door God vervloekte vrouw in dezelfde synagoge zaten. Maar daar kon hij niets aan doen. Het viel ook niet mee om het alle mensen naar de zin te maken!

En bovendien, die rabbi Jezus uit Nazareth was in de synagoge. En dan was toch alles anders...

De Here Jezus had de vrouw ook zien binnenkomen en hij kreeg diep medelijden met haar. Hij zag in haar niet een zondige vrouw die gekregen had wat haar toekwam. Niet een vervloekte die Gods gloeiende toorn verdiend had. Jezus wist, dat ook deze vrouw een kind van God was ook al had de Satan haar al 18 jaar in zijn macht. Wat een zware last had deze vrouw te dragen. Wat een schande en wat een bitter verdriet.

Van binnen kookte Jezus van kwaadheid dat de Satan, de duivel haar dit aangedaan had. Hier zat deze vrouw in de synagoge, in het huis van God en nog had deze demon macht over deze vrouw.

Vandaag was het sabbat. De dag die de mensen gegeven was om blij te zijn en om uit te rusten van hun moeiten en zorgen. Maar hoe kon deze vrouw nu blij in God zijn, zo lang zij in de macht van de Satan was! En dat al achttien jaar lang. Jezus ging staan en riep deze vrouw. Ze moest bij hem komen. Het werd doodstil in de synagoge. De overste van de synagoge keek heel kwaad naar de vrouw. Zo ging het nu dacht hij bitter, wanneer je te goed bent! Hij had haar niet weggestuurd. En hij wist dat vrome mannen hem dit zouden verwijten. Maar je kon niet met iedereen rekening houden...

En dat die Jezus hem niet eerst om toestemming had gevraagd! Hij deed net alsof hij hier in de synagoge de baas was. Maar misschien was deze vrouw wel verstandiger dan die Jezus. Misschien bleef ze wel mooi in haar hoekje op de achterste bank zitten. Zelfs een gezonde fatsoenlijke vrouw zou het niet durven wagen om hier in het midden van de synagoge te gaan staan. En dan zo'n vrouw waar een vloek op rustte. Zou die het wel durven?

Maar deze ongelukkige vrouw wilde niet wijzer zijn dan Jezus. Direct ging ze staan en liep naar Jezus toe. Wat kon het haar schelen dat volgens de wet een vrouw niet op het podium mocht komen en dat je op een sabbat niet mocht genezen! Die wonderbaarlijke rabbi had haar geroepen en ook al was het dan sabbat, zij ging naar hem toe. Deze rabbi was uit God! Daar geloofde ze heilig in en dan was immers altijd alles goed wat hij zei!

En daar stond ze voor Jezus. Ze voelde zijn handen op haar rug en hoorde Jezus zeggen: 'Je bent bevrijd van je ziekte.'

En op datzelfde moment voelde ze dat ze genezen was. Ze rechtte haar rug. Ze kon weer rechtop staan! Haar ogen schitterden en in haar hart was een grote dankbaarheid. Dit was haar sabbat! Ze vergat alles om haar heen. Ze vergat dat een vrouw niet mocht spreken in de synagoge. Met luide stem dankte ze God voor dit grote wonder. De mannen in de banken werden er stil van...

'Je bent bevrijd van je ziekte.'

Maar toen kon de overste van de synagoge zich ook niet meer stil houden. Dit ging allemaal veel te ver. En dat nog wel op de sabbat! Deze vrouw had toch even goed een dag later naar Jezus toe kunnen gaan. Zij had geen ziekte waar je direct aan doodging en terwijl hij de gemeente aankeek, zei hij: 'Er zijn zes dagen in de week om te werken. Vrouw, kom dan, om je te laten genezen. Maar doe dat niet op de sabbat.'

Er waren veel mannen in de synagoge die instemmend begonnen te knikken. Ja, als je het zo bekeek dan kon je nu niet blij zijn dat deze vrouw verlost was uit de

macht van de Boze. Zij konden niet God loven om Jezus' wondermacht. Zij zagen alleen maar de wet, de wetinstellingen van oudsher en het strenge sabbatsgebod.

Dat Jezus meer was dan de sabbat, meer dan de geboden, meer dan de hele wet, dat geloofden ze niet en dat wilden ze ook niet geloven.

De Here Jezus keek deze mannen streng aan. Hij wist maar al te goed dat deze mannen niet zo vroom waren als ze eruit zagen. Het ging hen niet om de sabbat, niet om de eer van God, nee ze haten hem omdat ze het niet konden uitstaan dat hij zulke grote tekens deed.

En om die reden nam Jezus nog eens het woord en sprak: 'Wat zijn jullie schijnheilig! Als je koe of je ezel dorst heeft op de sabbat en wil drinken, dan geven jullie hem te drinken. Dan maakt het jullie niet uit dat het sabbat is! Maar jullie willen niet dat deze vrouw op sabbat geholpen wordt, terwijl ze wel bij het volk van Abraham hoort en al achttien jaar in de macht van Satan is.'

Toen Jezus dat zei schaamden zijn tegenstanders zich. En alle andere mensen waren blij om de geweldige dingen die Jezus deed.

Op een keer - het was op een sabbat en Jezus was met zijn leerlingen naar de synagoge geweest - kreeg Jezus van een Farizeeër een uitnodiging om bij hem thuis te komen eten. Deze uitnodiging was niet uit liefde gedaan of omdat deze Farizeeër graag van Jezus wilde leren. Nee, deze man en zijn rijke vrienden wilden samen met Jezus eten om te horen of Jezus ook iets verkeerd zei, iets dat tegen de wet inging.

Natuurlijk wist Jezus dit wel, maar hij ging wel op deze uitnodiging in om reden dat er voor hem daar werk te doen was.

De gasten gingen aan tafel en de maaltijd begon. De deuren van de eetzaal bleven openstaan. Iedere voorbijganger kon zo naar binnenlopen om te horen wat er besproken werd: aan een tafel met zoveel wijze en geleerde mensen kon een gewoon mens zeker iets leren.

Maar de eerste man die binnenkwam was niet iemand die belangstelling had voor strijdvragen over de wet of iemand die iets aan de Schriftgeleerden wilde vragen.

Nee, het was een man die ernstig leed aan waterzucht. Dat was hem ook aan te zien. Zijn hoofd was vreselijk dik en opgezet als gevolg van al dat vocht dat in zijn ziek lichaam zat. Ja, zijn hele lichaam was zo opgezet en zwaar dat hij nauwelijks kon lopen. Zo te zien had hij niet lang meer te leven.

Ook met deze zieke man kreeg de Here Jezus diep medelijden. Ook hem wilde Jezus genezen op deze blijde rustdag, de sabbat.

Maar omdat Jezus te gast was bij deze Farizeeër wilde hij hem daarvan eerst in kennis stellen. Nee, Jezus vroeg geen toestemming om een wonder te doen -

daar had geen mens iets over te zeggen – maar als er Farizeeërs waren die bezwaren hadden, dan konden ze het nu zeggen.

Daarom vroeg Jezus aan de wetsdienaren en Farizeeërs: ‘Mag je op sabbat iemand beter maken of niet?’

Het werd doodstil in de eetkamer. Niemand van de gasten durfde een antwoord te geven. Ook de gastheer zelf niet, al was hij in zijn eigen huis.

Jezus ging staan, liep naar de waterzuchtige man toe en pakte hem bij de hand en met een enkel woord genas hij deze zieke man. Daarna stuurde hem weg naar zijn eigen huis.

De mensen in de eetzaal konden hun ogen niet geloven. Diezelfde man die zojuist zwaar hijgend naar binnen was komen strompelen liep nu rechtop naar de buitendeur en ging de straat op.

De mensen in de stad die deze man zagen lopen en nog niets van dit wonder gehoord hadden, herkenden de man zelfs niet meer.

En daarna ging de feestelijke maaltijd verder. Niemand sprak over dit grote wonder waarvan ze zojuist allemaal getuige waren geweest. Maar Jezus had nog wel iets te zeggen.

‘Jullie namen het mij zojuist kwalijk dat ik deze arme man op de sabbat genas, ook al durfde niemand van jullie mij dat in mijn gezicht zeggen.

Maar wat doen jullie als je zoon in een put valt of je koe? Dan haal je hem er toch meteen uit, ook al is het sabbat.

Of houden jullie dan in die waterput het hoofd van je zoon zo lang boven water tot de zon onder is en de sabbat voorbij, zoals de wetgeleerden in Jeruzalem voorgeschreven hebben? Nee, jullie hier in Galilea halen zelfs jullie koe direct uit de waterput zodat hij niet verdrinkt. Ik vind het goed dat jullie dat doen.

Maar zou ik dan op de sabbat niet een waterzuchtig mens beter mogen maken? En weer was er niemand die Jezus een antwoord gaf.

Ezel in waterput gevallen

